

Arrest

nr. 156 258 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 28 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 6 december 2012 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op hun verblijf bij hun dochter en Belgische schoonzoon. Ze leggen bewijzen voor dat ze financieel afhankelijk zijn van hun dochter. Ze stellen dat een eerder verzoek tot gezinshereniging volstrekt ten onrechte werd afgewezen omdat verzoekers onvoldoende stukken zouden hebben overgemaakt omtrent hun inkomsten en vermogen. Betrokkenen hadden echter tijdig een beroep kunnen indienen om de afwijzende beschikking te betwisten. Art. 9 bis kan niet beschouwd worden als een beroepsprocedure tegen een beslissing inzake gezinshereniging. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij aanvaarden het argument dat betrokkenen bij hun dochter verblijven en dat ze een eerdere beslissing inzake gezinshereniging betwisten bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen stellen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst omdat ze daar ernstig geïsoleerd en bedreigd zouden worden. Aangezien ze geen bewijs voorleggen om deze bewering te ondersteunen, hebben wij deze niet weerhouden als een bijzondere omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij in België verblijven, perfect Nederlands zouden spreken en sociale bindingen hebben, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat zij geen gevaar zijn voor de openbare orde, noch fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde tevens in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie is genomen in strijd met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is sedert 1 januari 1992 in werking getreden ; zij bepaalt dat alle eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden ;

De hier bestreden beslissing is naar luid van artikel 1 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet een "bestuurshandeling" , zijnde "een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur

Daarenboven is de bestreden beslissing tevens genomen in strijd met het gegeven dat elke administratieve beslissing dient gedragen te worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn;

Krachtens artikel 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet houdt de uitdrukkelijke motivering de verplichting in om in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de motivering ten grondslag liggen; de motivering moet tevens afdoende zijn;

2.1. "... de juridische en feitelijke overwegingen..."

De aanduiding van de juridische overwegingen betekent dat de motivering de juridische regels aangeeft die worden toegepast, bijvoorbeeld de toepasselijke bepaling van de wet, decreet, besluit of verordening;

De aanduiding van de feitelijke overwegingen houdt in dat de precieze, concrete feitelijke gegevens worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde juridische regels, de beslissing werd genomen.

2.2. "... moeten in de akte worden opgenomen..."

Verzoekers zouden als bestuurde in de akte zelf de motieven van de beslissing moeten kunnen achterhalen, zonder dat zij het administratieve dossier hoeft in te kijken; dat is de kern van de uitdrukkelijke motiveringsplicht;

Verzoekers kunnen evenwel niet te weten komen op basis van de inhoud van welke akte of wet zij in strijd is en het grondgebied zou dienen te verlaten;

2.3. "... en dit op een afdoende wijze ..."

Met het begrip "afdoende" wordt ook de draagkrachtvereiste van de motivering tot uitdrukking gebracht:

De draagkrachtvereiste van de motivering houdt in dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet vermeld worden, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn, quod non in casu;

Dat de bestreden beslissing dd. 28.08.2012 niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7681, R.v.St., 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, R.v.St. 23.11.1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De beslissing hier bestreden beslissing werd foutief en slechts lichtzinnig gemotiveerd. (cfr. de uitgebreide argumentatie SUBI)

De Algemene Directie Vreemdelingenzaken heeft volstrekt ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing voor verzoekers uitgevaardigd op hun verzoek tot verlengd verblijf op basis van art. 9bis van de verblijfswet;

Huidig beroep tot vernietiging en verzoek tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert dat de beoordeling van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken niet alleen fout is, doch ook oppervlakkig, op basis waarvan dan ook volstrekt foutief een onontvankelijkheidsbeslissing werd getroffen, terwijl niet eens de argumenten ten gronde werden behandeld;

De hier bestreden beslissing dd. 03.12.2012 van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie beperkt zich ertoe om alle door verzoekers aangehaalde argumenten in het voormelde verzoek dd. 28.08.2012, die wel degelijk wijzen op buitengewone omstandigheden dewelke een humanitaire regularisatie verrechtvaardigen, gewoonweg tegen te spreken, zonder verder onderzoek in te stellen naar de omstandigheden van het verblijf van verzoekers in België, dit sedert enkele onafgebroken jaren;

De bestreden beslissing dd. 03.12.2012, aan verzoekers overhandigd op 06.12.2012 wordt gemotiveerd op basis van een aantal korte elementen, dewelke hier één voor één als onvoldoende worden weerlegd en derhalve de bestreden beslissing niet correct motiveren, waardoor deze dient geschorst en vernietigd te worden;

Er wordt ten onrechte gesteld dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aanvoeren om het verzoek tot machtiging tot verblijf langs de gewone procedure in te dienen, terwijl verzoekers in hun uitgebreide verzoek dd. 28.08.2012 tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis van de wet van 15 december 1980 diverse omstandigheden hebben aangevoerd waarom zij onmogelijk nog terug kunnen keren naar hun land van herkomst uit gevaar voor eigen leven, dit alles bewezen aan de hand van een uitgebreid stukkenbundel;

Dat de bestreden beslissing ten onrechte twijfelt aan het vluchtrelaas van verzoekers en aan de door hen aangehaalde redenen en problemen in hun land van herkomst, omdat verzoekers geen enkel begin van bewijs van deze beweringen zouden bijbrengen;

Verder aanvaardt de bestreden beslissing niet de door verzoekers aangehaalde bijzondere en humanitaire redenen die hen machtiging zouden dienen te verlenen tot verder verblijf; zij weigert deze zelfs te beoordelen terwijl de hier bestreden beslissing alleszins ten onrechte van oordeel is dat het verzoek dd. 28.08.2012 onontvankelijk werd verklaard;

Verzoekers bewijzen wel degelijk dat hun aanvraag ontvankelijk diende verklaard te worden omdat voldaan is aan de voorwaarden van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980, terwijl er tevens voldoende humanitaire redenen worden bewezen om aan verzoekers een verlengd verblijf te verlenen omdat eveneens bewezen is dat verzoekers thans in de onmogelijkheid zijn om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

Als de bestreden beslissing van oordeel is dat de bijzondere humanitaire redenen niet in overeenstemming met art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 zouden zijn, dan had de bestreden beslissing het verzoek van verzoekers ongegrond dienen te verklaren, doch niet onontvankelijk;

Verzoekers stellen evenwel vast dat de hier bestreden beslissing op een erg korte wijze, met vrij algemeen taalgebruik en erg subjectief de aanvraag dd. 28.08.2012 overeenkomstig art. 9bis van de wet van 15.12.1980 snel snel onontvankelijk verklaard, waardoor zij - gemakshalve - evenmin dient in te gaan op de uitgebreide argumenten van verzoekers ten gronde;

Vervolgens wordt -hierop steunend- door verzoekers vastgesteld dat ten onrechte en zonder verder enig onderzoek gevoerd te hebben de bewijskracht van de verklaringen van verzoekers in twijfel wordt getrokken; dit is een werkwijze die niet aan een optimaal functionerend bestuur toekomt;

Eer de Algemene Directie Vreemdelingenzaken zulke beweringen uit opzichtsens verzoekers, dienden verzoekers uitgebreid verhoord te worden en diende de authenticiteit voldoende nagegaan te worden, hetgeen volstrekt niet is geschied; het tegendeel wordt op lichtzinnige wijze afgeleid en is geen voorbeeld van een behoorlijk bestuur;

De door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken op 03.12.2012 genomen beslissing is dan ook volledig gesteund op onjuiste motieven en is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen;

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding; dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak; dat gelet op het voorgaande er allerminst zorgvuldig te werk is gegaan;

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)';

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.);

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht;

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) -(LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43);

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt belangrijke mensenrechten voor verzoekers die zoals uit hun situatie blijkt zeker gevrijwaard dienen te worden;

De bestreden beslissing is veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht; Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en juridische overwegingen en determinerende motieven aan op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op hun verblijf bij hun dochter en Belgische schoonzoon. Ze leggen bewijzen voor dat ze financieel afhankelijk zijn van hun dochter. Ze stellen dat een eerder verzoek tot gezinshereniging volstrekt ten onrechte werd afgewezen omdat verzoekers onvoldoende stukken zouden hebben overgemaakt omtrent hun inkomsten en vermogen. Betrokkenen hadden echter tijdig een beroep kunnen indienen om de afwijzende beschikking te betwisten. Art. 9 bis kan niet beschouwd worden als een beroepsprocedure tegen een beslissing inzake gezinshereniging. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij aanvaardden het argument dat betrokkenen bij hun dochter verblijven en dat ze een eerdere beslissing inzake gezinshereniging betwisten bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen stellen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst omdat ze daar ernstig geïsoleerd en bedreigd zouden worden. Aangezien ze geen bewijs voorleggen om deze bewering te ondersteunen, hebben wij deze niet weerhouden als een bijzondere omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij in België verblijven, perfect Nederlands zouden spreken en sociale bindingen hebben, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat zij geen gevaar zijn voor de openbare orde, noch fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

2.3. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.4. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing foutief en lichtzinnig werd gemotiveerd, dat de bestreden beslissing oppervlakkig is, dat er wordt gemotiveerd aan de hand van korte elementen, en dat de gemachtigde "volstrekt ten onrechte" een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen. Daarbij betogen verzoekers dat de aangevoerde argumenten niet ten gronde werden behandeld, dat de gemachtigde de aangehaalde buitengewone omstandigheden gewoonweg tegensprekt zonder verder onderzoek te stellen naar de omstandigheden van het verblijf van verzoekers in België, dit sedert enkele onafgebroken jaren.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun in punt 1.1. vermelde aanvraag melding maakten van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend hetgeen betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag, enerzijds, en melding maakten van omstandigheden die de verlening van een verblijfsmachtiging rechtvaardigen hetgeen betrekking heeft op de ongegrondheid van de aanvraag, anderzijds.

Wat betreft buitengewone omstandigheden, voerden verzoekers in hun aanvraag aan dat zij Armenië ontvlucht zijn omwille van bedreigingen en agressie en dat zij geloven dat hun leven of vrijheid in gevaar is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit argument en daaromtrent als volgt heeft gemotiveerd: *“Betrokkenen stellen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst omdat ze daar ernstig geïsoleerd en bedreigd zouden worden. Aangezien ze geen bewijs voorleggen om deze bewering te ondersteunen, hebben wij deze niet weerhouden als een bijzondere omstandigheid.”* De vaststelling dat er geen bewijs werd voorgelegd om de beweringen van verzoekers te ondersteunen, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd. Gezien dit gebrek aan bewijs, kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden *“dat de bestreden ten onrechte twijfelt aan het vluchtrelaas van verzoekers en de door hen aangehaalde redenen en problemen in hun land van herkomst”*. Verzoekers geven hiermee slechts aan het niet eens te zijn met de beoordeling, maar tonen niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de beweringen van verzoekers niet met bewijs werden ondersteund. In het licht van de vaststelling dat de beweringen omtrent problemen in het land van herkomst niet werden gestaafd met een begin van bewijs en het feit dat de bewijslast bij verzoekers ligt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat deze beweringen en argumenten niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers nog stellen dat de bewijskracht van hun verklaringen zonder verder onderzoek en ten onrechte in twijfel worden getrokken, benadrukt de Raad nogmaals dat de bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, op verzoekers zelf rust. De verplichting die *in casu* rust op verzoekers, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RVS 28 april 2008, nr. 182.450).

Waar verzoekers aanvoeren dat zij gehoord hadden moeten worden opdat de authenticiteit van hun verklaringen voldoende kon worden nagegaan, doelen zij op een schending van de hoorplicht. De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoekers noodzakelijkerwijs dienden te worden verhoord, doch slechts dat zij de gelegenheid en mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Zoals reeds vermeld houdt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in dat het aan verzoekers toekomt om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat zij daartoe alle nuttige elementen moeten aanbrengen, waarop de gemachtigde ertoe gehouden is om rekening te houden met alle aangevoerde elementen bij het nemen van een beslissing. Verzoekers betwisten niet dat zij de mogelijkheid hadden om alle nuttige inlichtingen naar voor te brengen. Wanneer verzoekers geen bewijs leveren dat hun beweringen aangaande hun problemen in het land van herkomst staft, is de gemachtigde er niet toe gehouden om aan verzoekers bijkomende verduidelijking te vragen of een onderzoek te houden naar de ware toedracht van de zaak. Dat verzoekers geen stavingsstukken hebben voorzien kan *in casu* enkel aan hen worden verweten, niet aan de gemachtigde. Daarenboven waar verzoekers elders nog stellen dat hen direct en persoonlijk om inlichtingen moest worden gevraagd en dat zij de gelegenheid moesten hebben om stukken voor te leggen, beperken zij zich tot een theoretisch betoog dat bij gebrek aan het concretiseren van precieze elementen die hadden kunnen worden aangebracht, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Als buitengewone omstandigheid haalden verzoekers tevens aan dat zij verblijven bij hun dochter en Belgische schoonzoon in België en dat een eerder verzoek tot gezinshereniging volstrekt ten onrechte werd afgewezen daar geen rekening werd gehouden met hun financiële toestand. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ook met dit argument rekening heeft gehouden en daaromtrent als volgt motiveerde: *“Betrokkenen hadden echter tijdig een beroep kunnen indienen om de afwijzende beschikking te betwisten. Art. 9 bis kan niet beschouwd worden als een beroepsprocedure tegen een beslissing inzake gezinshereniging. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij aanvaarden het argument dat betrokkenen bij hun dochter verblijven en dat ze een eerdere beslissing inzake gezinshereniging betwisten bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.”* De Raad stelt vast dat verzoekers deze concrete motieven niet weerleggen noch betwisten.

Verzoekers uiten kritiek op het feit dat de door hen ingeroepen bijzondere en humanitaire redenen die hen een verblijfsmachtiging zouden dienen te verlenen, niet werden beoordeeld. Uit de in punt 1.1. vermelde aanvraag blijkt dat deze humanitaire redenen werden ingeroepen ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag. De Raad benadrukt dat vooraleer wordt onderzocht of er grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, de gemachtigde eerst moet nagaan of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden aangetoond die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Indien de gemachtigde vaststelt dat de elementen die in dit kader werden aangehaald door verzoekers, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dan is de aanvraag onontvankelijk en dient geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekers gaan er aan voorbij dat de verblijfsprocedure in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een ontvankelijkheidsfase en gegrondheidsfase kent. Nochtans blijkt uit de in punt 1.1. vermelde aanvraag dat zij duidelijk op de hoogte zijn van deze twee fasen, daar zij zelf dit onderscheid hebben gehanteerd bij het opstellen van hun aanvraag.

Voorts blijkt uit de besteden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met elementen van integratie toch oordeelt dat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld. Deze concrete motieven worden door verzoekers niet betwist noch weerlegd. De Raad wijst er op dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De integratie van verzoekers zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers tonen met hun verwijzing naar de elementen uit de aanvraag niet aan dat daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Tenslotte wijst de gemachtigde erop dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een korte, lichtzinnige of oppervlakkige motivering, blijkt uit de bestreden beslissing althans zeer duidelijk dat alle door verzoekers aangevoerde elementen en argumenten werden besproken. De gemachtigde motiveert daarbij waarom deze elementen niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De specifieke situatie van verzoekers werd behandeld in de bestreden beslissing.

Verzoekers stellen enkel dat “ten onrechte” wordt gesteld dat zij geen buitengewone omstandigheden zouden aanvoeren, terwijl zij in hun diverse omstandigheden hebben aangevoerd waarom zij onmogelijk nog terug kunnen keren naar hun land van herkomst uit gevaar voor eigen leven. Door louter te verwijzen naar wat werd aangehaald in de aanvraag, tonen verzoekers niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de aangehaalde elementen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een loutere herhaling van wat reeds werd gesteld in de aanvraag is geen ernstige weerlegging van de relevante concrete motieven dienaangaande. Verzoekers stellen dat alles werd bewezen aan de hand van een uitgebreide stukkenbundel. Uit de inventaris die werd gevoegd bij de aanvraag, zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, blijkt evenwel niet dat stukken werd gevoegd over de problemen van verzoekers in hun land van herkomst. Met hun algemeen betoog laten verzoekers eveneens na concreet aan te duiden met welke stukken of omstandigheden de gemachtigde dan geen rekening heeft gehouden.

Met het geheel van hun betoog geven verzoekers aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde en de door hen aangehaalde elementen anders te beoordelen. Evenwel maken verzoekers op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, werd genomen. Er wordt geen kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet, evenmin blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat de bestreden maatregel eveneens een inbreuk uitmaakt op art. 3 E.V.R.M. aangezien het een mensenwaardige behandeling zou uitmaken moesten verzoekers worden teruggestuurd naar het land van herkomst;

Overwegende dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de slechte reputatie van Armenië op het gebied van mensenrechten en in het bijzonder wat betreft de wijdverspreide folteringen die worden begaan door politieagenten tijdens voorlopige hechtenis van gevangenen en in gevangnissen;

Dat het artikel 3 van het E.V.R.M. een absolute bescherming biedt, van openbare orde is en geen enkele uitzondering toelaat en dus ook volledig losstaat van het gedrag van de persoon in kwestie (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y., "Handboek E.V.R.M.. Artikelsgewijze commentaar", Antwerpen, Intersentia, p. 162);

Dat in gevallen van uitwijzing het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat Lidstaten moeten rekening houden met de eisen van het artikel 3 E.V.R.M., omdat een uitwijzing of uitlevering naar een land waar een persoon folteringen of onmenselijke en vernederende behandeling riskeert te ondergaan, de verantwoordelijkheid van deze Lidstaat met zich mee kan brengen in het licht van het artikel 3 van het E.V.R.M. wanneer een schending wordt vastgesteld van het artikel voor het Hof (op. cit., p. 161);

Dat in het algemeen door het Europees Hof wordt vereist dat een "ernstig en reëel risico" moet worden aangetoond door de klager (zie Soering t./ VK, arrest van 7 juli 1989, Publ. Hof, serie A, Vol. 161, §91);

Dat de Belgische staat helemaal niet is overgegaan tot een individueel onderzoek van het geval van verzoekers;

Dat in het kader van deze procedure de verwerende partij nu heeft vastgesteld dat verzoekers een beweerd onontvankelijke aanvraag tot machtiging om een verlengd verblijf op grond van art. 9bis van de verblijfwet hebben ingediend bij de Belgische overheid, met name op 28.08.2012;

Dat evenwel bovenop de verkeerde conclusie die de bestreden beslissing trekt, er geen bijkomend onderzoek is gedaan, noch naar de humanitaire redenen die verzoekers hebben aangehaald, noch naar het vaststellen van het risico op politieke vervolging voor verzoekers in geval van uitwijzing naar Armenië, net zomin als enig onderzoek naar de soort behandeling die verzoekers zullen ondergaan indien zij zouden worden teruggestuurd naar Armenië;

Dat verwerende partij hierin dus duidelijk is tekort geschoten door de bestreden beslissing helemaal niet te motiveren ten aanzien van een mogelijke schending van het artikel 3 van het E.V.R.M., dit terwijl het nochtans algemeen geweten is dat de Armeense overheden een slechte reputatie hebben op het gebied van mensenrechten en zeer zeker ook op het gebied van respecteren van de mensenrechten van gevangenen;

Dat al deze informatie - die duidt op systematische mensenrechtenschendingen van gevangenen in detentie - toegankelijk is voor het publiek via het internet en dat het dus gaat om elementen waar de tegenpartij kennis van heeft, minstens van moest hebben;

Dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met dit risico voor verzoekers om - in geval van terugleiding naar Armenië - onmenselijke en vernederende behandelingen en zelfs folteringen te ondergaan wanneer zij in een gevangenis in Armenië zullen terechtkomen, wat daarom een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met het artikel 3 van het E.V.R.M.;

Dat in het geval van verzoekers de verschillende publiek toegankelijke bronnen aantonen dat er sprake is van wijdverspreide mensenrechtenschendingen in de vorm van mishandelingen en het ontzeggen van basisrechten aan de gevangenen in detentie en desondanks heeft de bestreden beslissing dit risico op schending van het artikel 3 E.V.R.M. niet beoordeeld of geëvalueerd;

Een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden weerhouden ;

Dat ook het tweede middel ernstig is;

^

Dat gelet op deze middelen moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing daarom een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het artikel 3 van het E.V.R.M.;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie derhalve bij het nemen van de bestreden beslissing dd. 03.12.2012 rekening had moet houden met - of ten minste althans enige aandacht had moeten schenken aan - de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. als rechtstreeks resultaat van de bestreden beslissing; dat, door het eventueel risico op de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet bij haar overwegingen te betrekken, de verwerendepartij inderdaad haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd;"

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming

zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.7. *In casu* stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft. Verder stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, in het kader van hun aanvraag de aangehaalde problemen van verzoekers in hun land van herkomst werden onderzocht maar niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat verzoekers geen bewijs voorleggen om deze beweringen te ondersteunen. Zoals reeds besproken, wordt deze vaststelling niet weerlegd en blijkt wel degelijk dat een individueel onderzoek heeft plaatsgehad.

Inzoverre dat verzoekers menen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing had moeten motiveren omtrent artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekers geen uitdrukkelijke melding hebben gemaakt van artikel 3 EVRM in hun aanvraag, vermeld in punt 1.1., noch als buitengewone omstandigheid noch als grond voor verblijf. Aangezien in het kader van artikel 9bis, de bewijslast bij de verzoekers ligt, kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met artikel 3 EVRM. Verder kan in artikel 3 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht worden gelezen.

Verzoekers verwijzen zeer algemeen naar de situatie in Armenië, en betogen dat dit land een slechte reputatie heeft op het gebied van mensenrechten, in het bijzonder wijzen zij op de wijdverspreide foltering die worden begaan door politie tijdens de voorlopige hechtenis van gevangenen. Zij menen dat al deze informatie duidt op systematische mensenrechtenschendingen van gevangenen in detentie. Verzoekers verwijzen zeer summier naar "verschillende publiek toegankelijke bronnen".

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot algemene en summier beweringen over systematische mensenrechtenschendingen in Armenië, in het bijzonder ten aanzien van gevangenen, maar deze beweringen niet staven door internationale landenrapporten aan te brengen of andere rapporten die de algemene situatie inzake de mensenrechten in Armenië beschrijven en betoogde problematische mensenrechtensituatie bevestigen. Verzoekers menen dat "deze informatie" toegankelijk is voor het publiek via het internet wat betekent dat het gaat om elementen waar de gemachtigde kennis van heeft of minstens van moest hebben. Verzoekers slagen er evenwel niet in om enigszins concreet te duiden welke informatie toegankelijk is voor het publiek via het internet. Bijgevolg is verzoekers' stelling dat "deze informatie" toegankelijk is voor het publiek en dat het "algemeen geweten" is een loutere bewering die niet wordt gestaafd. Derhalve maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde op de hoogte was of diende te zijn van een problematische mensenrechtensituatie in Armenië. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden in het administratief dossier waaruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekers aangevoerde problematiek. Er blijkt immers niet dat verzoekers bij hun aanvraag algemene landenrapporten hebben toegevoegd die duiden op een problematische mensenrechtensituatie in Armenië. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde gehouden was om een bijkomend onderzoek te stellen of onderzoek te doen naar het risico op politieke vervolging of de soort behandeling die ze zullen ondergaan bij terugkeer naar Armenië.

Bovendien volstaat een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet. Naast een beschrijving van een algemene situatie op grond van geloofwaardige bronnen, dienen verzoekers hun specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen. De verzoekers moeten in het bijzonder enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. *In casu*, brengen de verzoekers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat door de afgifte van de bestreden beslissing en bij eventuele terugkeer naar Armenië er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is begaan of zal worden begaan. Verzoekers verwijzen weliswaar naar de situatie van gevangenen, maar maken nergens

aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Armenië vastgehouden zullen worden. Zij staven aldus hun loutere beweringen niet met een concreet begin van bewijs. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002). Ook in de bestreden beslissing werd op goede gronden vastgesteld dat verzoekers geen bewijs voorleggen om de door hen aangehaalde problemen in hun land van herkomst te staven.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing er ernstige en bewezen motieven voorhanden waren om aan te nemen dat zij in Armenië een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, en dat derhalve het bestaan van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, werden aangetoond.

Aangezien verzoekers de mogelijkheid hebben om hun beweringen naar voren te brengen in het kader van een aanvraag om internationale bescherming (artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) die grondig zal worden onderzocht door gespecialiseerde asiendiensten, die beschikken over betrouwbare landeninformatie, wordt in het licht van deze openstaande beschermingsmogelijkheid en in het licht van het summiere betoog, dat nergens wordt gestaafd, in deze stand van zaken een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES